

en kongelig Resolution, saa bruger den en saadan til derigjennem at afholde Udgifterne. Jeg betragter ikke en kongelig Resolution for en Smule mere ulovlig end en provisorisk Finantsloov, der giver Hjemmel til Statteopkrævning uden Lov. Efter min Mening er en kongelig Resolution mindre forfatningsstridig end en provisorisk Finantsloov, der giver Hjemmel til Statteopkrævning, thi det er upaatvilelig det egentlige Forfatningsstridige, at den giver Hjemmel til Statteopkrævninger. Altsaa en kongelig Resolution, der ikke giver en saadan, er efter min Mening mindre forfatningsstridig. Den er ikke i Overensstemmelse med god konstitutionel Praxis, og den kan ikke være steimende med Forholdene, saaledes som vort konstitutionelle Liv har udviklet sig, men den er betydelig mindre grundlovsstridig end en saadan provisorisk Finantsloov, som nævnt. Dette har Regjeringen ogsaa anerkjendt i Hjør, da den ønskede at forhandle med Landstinget, idet den da fortsatte paa Grundlag af en kongelig Resolution. Altsaa hele denne Betragtning med, at vi skulle slutte den 1ste April, er feiet af Veien, den eksisterer slet ikke mere. Men naar det er Tilfældet, kan det heller ikke nytte at sige, at det er vor Skyld, at vi skulle slutte den 1ste April, thi det er Regjeringens Skyld, og sker, fordi den ikke ønsker at fortsætte Forhandlingerne; det var ligeledes Regjeringens Skyld, at vi kom i Konflikt i 1885. Regjeringen veed, hvorfor den handlede saaledes, og jeg forstaa ogsaa de Betragtninger, som ledede Regjeringen, men det er ikke min Sag at udvilde dem her. Det vilde blive et theoretisk Foredrag, men vi have jo hørt saa mange theoretiske Sandheder i Dag, at jeg frygter for, det vilde trætte Forsamlingen, hvis jeg kom med en almindelig Udtaalelse. Jeg vil blot nedlægge en bestemt Indsigelse imod, at vi paa noget Punkt have afbrudt Forhandlingerne; vi have ikke gjort det i Hjør, og vi gjøre det heller ikke i Nar. Jeg tror, at det i Nar mere end tidligere skal vise sig, at det Folkethinget anser for rigtig, er netop at fortsætte Forhandlingen og ikke blot at fortsætte den rent formelt, men føre en Forhandling, der kunde nytte, hvis man vilde gaa ind derpaa, men paa den anden Side have vi heller ikke saadant et Hastværk; naar man ikke vil forhandle, kunne vi godt lade være. Med det Samme maa det være mig tilladt ligeoverfor det ærede Medlem for Viborg (Klein) at sige, at jeg ikke er i Stand til at dele hans Opfattelse af, at det ikke skulde være muligt at afstafte Gendarmerne paa anden Maade end ved en egentlig Omdannelse. Grunden til dette Korps' Ind-

førelse er fuldstændig faldet bort. Det ærede Medlem har meget rigtig paavist, at det er et saa dyrt, saa stærkt udrustet og saa militært organiseret Korps, at naar man blot vil se hen til den almindelige borgerlige Orden i Landet, som man jo altid vil kunne hævde ved Hjælp af lokalt Polit, da er det en stor Urygsagenstand og en ganske overflødig Institution; at den ikke skulde kunne afstafes ligesaa let, som den er bleven indført, maa jeg bestemt protestere imod. Jeg skal villig indrømme, at hvis man vilde afstafte denne Institution, maatte man tage Hensyn til vedkommende Personer, der ere ansatte i Korpsen, de Forpligtelser, man er gaaet ind paa overfor dem, og de Løfter, man har givet. Noget Saadant kunde Thinget ikke uden videre sætte sig ud over, og det er ogsaa Noget, som ingen Repræsentation vilde hænge sig i, naar der virkelig var Udfigt til igjen at komme ind i rolige ordnede Tilstande. Repræsentationen kunde reservere sig sin Ret juridisk lige overfor det Ministerium, der havde oprettet Korpsen, men det kunde ikke være Meningen, at det skulde gaa ud over alle de Individier, der vare ansatte deri. Maar altsaa det ærede Medlem mente, at man overhovedet ikke kunde blive denne Institution kvit, uden igjennem en Omdannelse, vil jeg bestemt modstige det. Derigjennem vil jeg ikke have sagt, at selve Spørgsmaalet om Landpolitiet er Noget, der ikke kunde forhandles. Det ærede Medlem sagde, at det er Veien til at blive af med Gendarmerne, og at, naar vi vilde tage mod den Lov om Landpolitiets Ordning, som er privat indbragt i Landstinget af et Par Medlemmer, vare vi af med Gendarmerne, men jeg tror rigtignok, det ærede Medlem tager feil, naar han paastaar, at det er den eneste Veie til at blive af med dem. Maar man vælger en saadan Omvei og bestemt holder paa, at der skal bruges en saadan langsom og indviklet Veie, er det fordi der ligger Polit og Etitetspørgsmaal bagved, men dem anser jeg for uberegtigede. Paa den anden Side bestrider jeg som sagt ikke, at der maaste kan tænkes en fornuftig Ordning af Landpolitiet her i Landet paa en anden Maade end nu. Der kan meget vel være Grund til, haade at Udgifterne til Landpolitiet maaste kunde afholdes fra en anden Side end nu, og selve Landpolitiet burde maaste omordnes og forsterkes. Det har aldrig Noget bestridt, men vi mene blot, at det er Noget, der ikke kan fremtvinges i Folkethinget gjennem en provisorisk Lov, og vi anse det for urigtigt, at Optagelsen af en saadan Bevilling og Hævdelsen af en saadan Post skal benyttes som et Kon-